

nævne de forfællelige Tilfælde og da først Tilfældet ved Klampenborg, som i denne Forbindelse kun har Interesse, fordi der bag ved det skjuler sig et Forsørgelses-spørgsmaal. Der gik desværre to Menneskeliv tabt, nemlig en Lokomotivfører og en Fyrbøder; som begge efterlod sig Enker. For dem blev der sørget foreløbig for en Maaned, idet der blev udbetalt en Maanedes Løn til dem; den ene af dem tilkom det ganske vist ikke, thi hendes Mand var død før Midnat, men jeg saa hørt derfra og approberede Udbetalingen, hvilket man vistnok vil finde i sin Orden i et saadant ulykkeligt Tilfælde. Nu foreligger der Spørgsmaal om deres Forsørgelse fremtidig. Lokomotivføreren var pensionsberettiget i den gamle sjællandske Pensionskasse, og der kan man gaa til ekstraordinære Bidrag, for saa vidt der foreligger Ulykkestilfælde. Nu ville ærede Medlemmer, der ere inde i den Ting, vide, at denne Pensionskasse gaar eventuelt over til Staten, saa at der for saa vidt ingen Betænkkelighed er ved at udrede noget mere, end den ellers kunde taale. Saa vidt jeg kan skønne, er den Understøttelse, som denne Kasse kan give Enken ca. 430 Kr. med et Tillæg af 150 Kr., nemlig 75 Kr. for hvert af to uforsørgede Børn, altsaa en Understøttelse, som i det hele gaar op mod 600 Kr. Jeg er ikke ganske sikker paa, om den vedkommende ikke tillige har en Understøttelse af 100 Kr. fra den private Lokomotivkasse. Det vil altsaa ses, at det er en Understøttelse af nogenlunde passende Størrelse. Fyrbøderen var derimod ikke berettiget til Pension af den vedkommende Kasse. Han vilde have været berettiget til at saa Pension efter Statsbanernes ny Regler fra den 1ste April d. A., hvis han havde levet saa længe, og ærede Medlemmer ville erindre, at der findes ogsaa der særlige Regler for Ulykkestilfælde. Det forekommer mig nu, at man for hans Vedkommende maa anvende de Regler, som vilde have været gældende; hvis han havde levet saa længe, og i saa Fald vilde Enken have faaet henimod 300 Kr. foruden Opdragelseshjælp til et Barn, 138 Kr., altsaa en Understøttelse paa godt og vel 400 Kr. Denne Understøttelse maa nu bevilges særlig af Rigsdagen. Spørgsmaalet kan jo blive Genstand for nærmere Overvejelse, og om den sidste Understøttelse maa der nærmere forhandles med Finansudvalget. Jeg nævner det her, idet jeg nødig vilde have, at man skulde gaa ud fra, at man ikke fra Administrationens Side fra første Øjeblik har været opmærksom paa, at der maatte gøres noget i dette Tilfælde. Ulykkestilfældet ved Klampenborg tilskrives et uforudseligt Uheld; om

det kan gentage sig, er umuligt at sige. De to andre Ulykkestilfælde, hvor der heldigvis ikke gik Menneskeliv tabt, fandt Sted ved Hobro og ved Bjerringbro. Det ved Hobro tror jeg maa siges at skyldes Forsømmelse af en underordnet Funktionær, der tog fejl og struede til højre i Stedet for til venstre eller lign. Ulykkestilfældet ved Bjerringbro skyldes en mere væsentlig Forsømmelse. Den vedkommende Lokomotivfører førte nemlig uforsigtig, idet han førte ind paa Stationen, og passerede et Mærke, som han ubetinget ikke maatte passere, uden at være fuldkommen sikker paa, at Stationen var fri. Han er for Resten en meget velkjent Mand; der i mange Aar har tjent Statsbanerne paa Fyn og Sjælland paa en Maade, der fortjener Anerkendelse, men desuagtet er han bleven afskediget af Generaldirektøren, der har Ansvaret i den Henseende. Det kan heller ikke godt være andet. Naar der lader sig paavise Fejltagelser af den Bestaffened, maa den vedkommende fjernes af sin Tjeneste. Ved den samme Lejlighed var der en Portør ved Sporstikket, og det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage) mente, at han burde belønnes. Ja, det er han ogsaa bleven. Jeg ønsker dog her at præcisere, hvilken hans Tjeneste var den Dag, hvad han gjorde, og hvad han ikke gjorde. Det er nemlig blevet sagt til mig af ærede Medlemmer her, at det var vedkommende Portør, der ved sin Konduite førte Toget ind paa et Spor, hvor det ellers ikke var kommet ind. Det er ikke Tilfældet. Han stod paa det Sted, han stod, med den bestemte Opgave at skifte Sporet og føre Toget ind paa det Spor, og det gjorde han; altsaa han gjorde sin Pligt. Men ganske vist gjorde han saa mere end sin Pligt paa en anden Maade, idet han blev staaende efter at have skruet Sporet ind og holdt det vedlige med Sandhøjnhed for, at Sammenstødet kunde ske paa det Sted, hvor han stod. Hans Udmærkelse bestod altsaa i, at han udsatte sit Liv bagefter, for saa vidt som han maatte kunne indse, at naar han blev staaende, løb han en ganske betydelig Risiko. Det var altsaa ganske vist hans Pligt at gøre, hvad han gjorde, og ogsaa at blive staaende, men det er jo ikke saa sjældent, at man ser, at en Mand, naar han ser sig udsat for Livsfare, ikke bliver staaende, men gaar sin Vej. Det gjorde han ikke her. Det er altsaa noget lignende her; som det, der hændte med Lokomotivføreren ved Klampenborg, kun at hin kom godt fra det. Derfor har man udtalt sin Anerkendelse og ogsaa givet ham en Belønning, en Understøttelse, paa den Maade, det plejer at ske i sige Tilfælde. Det er